עצות צו דעלעגאטען

אזוי ווי דער קאנווענשאן סעזאן איז זייצט אין מיטען ברען, און אזוי ווי דער "לץ" בכבודו ובעצמו קומט איצט פון צוויי קאנווענשאנס, וועלכע ער האט בייגעוואוינט, גיבען מיר איבער מיט דער ערלויבניש פון "פארבאנד־חכם", עצות פאר דעלעגאטען פון די קומענדע קאנווענשאנס.

1. ס'איז פראווינציעל צו קומען צו א זיצונג אין צייט. בלויז קליינשטע־טעלדיגע דעלעגאטען קומען אין צייט. עס ברענט נים, און מער קען עני טיים קומען מיט צוויי, דריי, אדער פיער שטונדען שפעטער צו א זיצונג.

2. ווען א דעלעגאט קומט אריין אין האל — און נאטירליך קומט ער דאך אריין אין מיטען דער זיצונג — דארף ער באלד פארלאנגען אינפארמיישאן. און פרעגען דארף ער חויך, אז אלע געסט זאלען איהם הערען אין די ארומיגע צימערען.

3. אויב דער טשערמאן וויל ניט ענטפערען, דארף מען גלייך מאכען אן אפיעל צום טשער. בכלל קען מען אפעלירען צום טשער עני טיים. דאס ווייזט אז מען איז באקאוועט אין פארלאמענטאריזם און מען איז ניט קיין שעמעוודיגער בחור און טאקע א געטרייער טורי.

4. אן אפיעל צום טשער דארף געדווערען ניט מעהר ווי 20 אדער מאקסימום 25 מינוט. עס פארשטעהט זיך, אז דערביי באקענט מען דעם עולם מיט דער אייגענער ביאגראפיע און בכלל מיט מעשיות פון דער משפחה.

5. אויב דער אפיעל פאלט דורך, דארף מען פראטעסטירען. דער פראטעסט דארף געדווערען ניט מעהר ווי א האלבע שטונדע צייט. אין דער צייט פון פראטעסט דארף דער דעלעגאט וואס פראטעסטירט אכטונג געבען אז די זיצונג זאל ניט קענען געפירט ווערען. צוליעב דעם איז נויטיג אז דער דעלעגאט זאל שרייען און קלאפען אן טיש.

6. אויב איהר ווילט א וואָרט און מען גיט ניט, מיט'ן אויסרייד, אז עס איז ניט אייער נעקסט אדער אז "קיין זאך ווערט איצט ניט פארהאנדעלט", קורץ מען גיט אייך אן די פארשיידענע באנאלע תירוצים — זאלט איהר גלייך מאכען "א פאינט טו אדרעד". "א פאינט טו אדרעד" אין איין פראגע קען מען מאכען ניט מעהר ווי 4 מאל. מעהר ווערט גערעכנט פאר געשמאקלאז. ווען אייער "פאינט טו אדרעד" ווערט ניט אנגענומען, דארפט איהר אפעלירען צום טשער, און טאמער, חלילה, ווארפט אפ די קאנווענשאן אייער אפיעל, זאלט איהר פראטעסטירען. אז. ווו.

7. ווען עס איז דורך א פארשלאג צו שליסען די דעבאטע און אייך ווילט זיך נאך עפעס ריידען, זאלט איהר בעטען א פריוויילעגיע. און אויב מען גיט אייך ניט קיין פריוויילעגיע, דארפט איהר באשטימט אויף אייער רעכט און אזוי ריידען. ווען איהר האט שוין אפגערעדט און איהר כאפט זיך, אז עס ווילט זיך אייך נאך עפעס זאגען, זאלט איהר שטעלען פראגען. אז איז אנגענומען אויף קאנווענשאנס, אז א פראגע זאל ניט געדווערען מעהר ווי 15 מינוט, אבער אויב מען האלט אין מיטען דער אפשטימונג, קען א פראגע ניט געדווערען מעהר ווי 10 מינוט.

8. ווען אייך קומט אויס צו זיין ביי א זיצונג און איהר פיהלט זיך ניט אויפגעלייגט צו שרייען אדער אפעלירען צום טשער א. א. וו., דארפט איהר אונטערהאלטען אייער שכנ'טע אדער שכן. נאטירליך, בעסער א שכנ'טע. אויב איהר ווילט ארויסזיצען אינטעליגענץ, לייענט א ביפער.

9. איהר מוזט שטענדיג זיי אינפארמירט ווען די מיטינגען וועלען זיך אנהויבען, ווייל אנדערש קענט איהר, חלילה, קומען אין צייט צו די זיצונגען.

10. ווען מען לייענט פאר א רעזאלוציע, איז גוט אז איהר זאלט זי הערען עטליכע מאל און דערפאר דארפט איהר פארלאנגען אז מען זאל זי איבערלייענען נאך אמאל און טאקע ווידער אמאל. בשעת מען גייט צום שטימען, דארפט איהר נאטירליך פארלאנגען אז מען זאל זי ווידער לייענען.

דער "לץ" וועגען דעם לעבען

דאס גאנצע לעבען זאגט דער "לץ" איז א טעאטער שפיעל.

פאר דער חתונה איז עס א לוסטשפיעל.

ווען עס האלט ביים נדן, איז עס א מעלאדראמע.

נאך דער חתונה ווערט עס א טראגיקאמעדיע.

מאמער טראכט איר וועגען א גט, ווערט עס א לעגענדע.

א פסיכאלאגישע מעשה

פון מיכאאיל זאשטשענקא.
אידיש פון וואלף זילבערבערג.

א זעהר אינטערעסאנטע פסיכאלאגישע מעשה איז געשעהן די פארגאנגענע וואך.

איינער אונזערס א באקאנטער — דער שלאסער וואסילי אנטאנאוויטש ק. (די פאמיליע וועלען מיר נישט דערמאנען) האט ביי זיך אפגעמאכט זיך צו גט'ן מיט זיין ווייב.

ער האט מיט איהר אפגעלעבט אן ערך פון דריי ביז פיער יאהר און — ווי פיעל איז דער שיעור? — האט ער באשלאסען צו מאכען א סוף. וואהרום, ווי איהר זעהט, ער האט זיך אנגעהויבען נודיען אין איהר געזעלשאפט. ער איז בכלל אפגעקיהלט געוואָרען צו איהר. מיט איין וואָרט, ער האט זי אויפגעהערט צו ליעבען.

ווי דער שטייגער איז, נעהמט ער זיין חבר פעריאט, געהט מיט איהם נאך דער ארבייט אריין, אין א שענק, זיי טרינקען אויס א פאר פלעשלאך ביער און ער האלט זיך מיט איהם אן עצה. ער שמועסט מיט פעריאט וועגען דעם ענין — ווי זאל ער זיך דא נוהג זיין: צי זאל ער מיט אמאל זאגען זיין ווייב, למשל, "איך גט זיך מיט דיר". אדער צי זאל ער זי פריהער צוגרייטען, זי זאל נישט קריגען קיין שלאג, אדער אפשר נאך פשוט'ער, אריינגעהן אין "זאגס", און זיי מידיע זיין, כדי אויסצומיידען די פארשיידענע קליינבירגערליכע סצענען, ווייבערישע טרעהרען און אזוי ווייטער.

דער חבר זיינער זאגט:

"בעסער פון אלצדינג וואלט געווען, ווען ער זאל נעהן אהיים אין מיט אמאל איהר אפזאגען דעם. פסוק און א סוף. צו וואס דאס שלעפען, פלאנטערען אין זיך מאכען צרות. דו געה שוין אהיים און דערלאנג עס אויפ'ן טעלער. אמת, דאס שטיקעל ארבייט איז נישט אזוי גרינג. א סך ווייבער ווערען אין אזא מאמענט ווילד און דער רוח וויים וואס זיי קענען אפטאן. אנדערע פאלען גאר אין חלשות. עס זענען אויך פאר־אן אזעלכע — די מעהר אפגעשטאנענע — וואס גיסען אפ זייערע מענער מיט זייער־שטאף און פארברענען זיי דאס פנים. אזוי, אז איך בין דיר נישט מקנא. אבער געהן מוז מען און אך וועל מיט דיר מיטגעהן. איך וועל דיך אפווארטען ביים טיר. און ווען עס זאל זיך מאכען דער פאל, אז דו זאלסט זיך נויטיגען אין מיין חילף — וועסטו מיך נאר דארפען רופען.

און אט געהען זיי זאלבער־צווייט צו איהם אהיים.

זיי געהען צו צו איהם, דאס הייסט, צום שלאסער'ס הויז און זיי געהען אריף אויף די טרעפ.

ארויפגעהענדיג אויף די טרעפ, באגעגענען זיי פלוצלונג זיין ווייב, טאקע די אייגענע אומגליקליכע ווייב — אנא ניקאלאיעווינא, אניא'ן דער שלאסער האט זיך נאטירליך אפגעשטעלט און מיט פארוואונדערונג זי אנגעקוקט.

זי האט זיך לייכט פארוויטעלט און וויל הייסט עס געהן ווייטער.

דער שלאסער גיט זי א פרעג:

— וואוהין געהסטו דאס?

— איך — ענטפערט זי — געה אהין.

איז ארץ ישראל

פון גראף קאלי

אוי, ארץ ישראל, די ליפט מאכט דארט קלוג
די נשמה פאר נחת גלאנצען,
געגוג שוין צו עסען קארטאפעל, געגוג
ס'איז בילגער דארט פאמעראנצען.

אוי ארץ ישראל, די טייערע לאנד
ווי גוט אויף בערג דארט צו שטייגען
ווי זייד איז דער הימעל, ווי פערל דער זאמד
און ס'וואקסען דארט מילגרוימען, פייגען...

די פייגען — דאס איז אונזער בעסטע געריכט,
מען שפייזט אונז פון אלערליי קוועלען,
אויך ענגלאנד אפילו — זי האלט פאר איהר פליכט
עס זאל אונז קיין פייגען נישט פעהלען . . .

און פעהלט אויס א ברויטעל אמאל... נו איז וואס?
דאס מאכט נישט קיין עצבות, קיין זארגען,
דעם הונגער פארטאנצט מען מיט פרייד אהן א מאס
און טאקי ביז העלען פריהמארגען . . .

טא לאמיר באגריסען דעם קאמפיין אצינד
וואס ווערקט אונז, וואס טוט אונז ערוואכען
צו פרייהייט און קראפט, צו א ליכטיגע היים
פאר יעדען געדריקטען און שוואכען . . .

א נאריכט פון דער 12-טער קאנווענשאן פון א. נ. א. פ.

(אפגעהאלטען אין מאנטרעאל)

ערשטע זיצונג.

די דערעפענונג איז פארגעקומען אין רייכען מאנט ראיאל האטעל שבת אוונט, אן איבערגעפאקטער זאל. דעלעגאטען זענען געווען "וואשינג", סאמע אויבען־אן. אין זאל א רעש און געפילדער. פלוצלונג ווערט שא־שטיל. דער קאנווענ־שאן קאמיטעט סעקרעטאר, באטרעט די בינע צו באגריסען די קאנווענשאן: "איר זייט דא, איר זייט געקומען, דעלעגאטען. ערלויבט "געקעטשט" אויך אין מאנטרעאל. ניט א קוק אין זאל. אויפ'ן עולם. אויף אייך אליין און זאגט צו האבען מיר ניט געבראכט אהער צו אונז די שעהנסטע, די אינטעליגענטסטע, די וויכטיגסטע דעלע־גאטען?" (א שטורם פון אפלאדיסמענ־טען מצד די דעלעגאטען ברעכט איהם אונטער). ער איז געריכט, פריידענס טרע־רען שטיקען איהם אין האלז. קוים־קוים וואס ער ענדיגט: "זייט באגריסט, דאס אידישע פאלק איז גליקליך, די ליידענ־דע מענשהייט איז גליקליך. טא, לאמיר אלע אינאיינעם...

פלוצלונג גיט זיך חבר העמלין א הויב פון ארט, ווי אן אונטערגעשאפענער און גיט א כאפ סיגלען, יורים'ן און ערנ־רייכ'ן און הויבען אן זינגען: "לאמיר אלע אינאיינעם, אינאיינעם, ניט שעהמען זיך פאר קיינעם, לאמיר אלע אינאיינעם פריילאך זיין!" פון א צווייטען ווינקעל פון זאל דערטראגט זיך א ליעבען־שטימע. דאס איז א טראגאנטער. דער גאנצער עולם זינגט, די קינדער זינגען. דער סעק־רעטאר שטייט מיט זיין שמייכעלע אויפ'ן פנים און מורמעלט אונטער'ן נאז: "זיי וועט שוין זיין פרעהליך אין מאנטרעאל. עס איז מאנטרעאל, פארשטייט איהר מיך".

די פריידענס־שטימונג ווערט פלוצ־לונג איבערגערעסיגן פון פרעזידענט פון פארבאנד, חבר מאיר בראנן, וועלכער גיט א קלאפ מיט א קאנווענשאן־האמער צוויי מאל. די דעלעגאטען הויבען אן זיין רעדע. נו, נו, איז דאס געווען א רעדע! פארבאנד, 20 יאהר פארבאנד, גייסט, פארבאנד, פארבאנד, ארץ ישראל, פארבאנד, פארבאנד. ער רעדט און קלאפט אונטער מיט'ן קאנווענשאן־האמ־מער: א וואָרט — א קלאפ מיט'ן האמער, טיק־טאק, טיק־טאק... פלוצלונג — איום קלאפען מיט'ן האמער, טויט־שטיל. ענ־ענדיגט די פרעזידענטישע רעדע. אויגען לייכטען. אויף. ליפען שמייכלען, דעלעגאנ־טען כאפען זיך אויף פון די ערטער. העמ־לין וויל ווידער זינגען, אבער ער גיט א קוק אויף דער בינע: ערשט עס זיצען דארט די גדולים און וואָרטען אויף זייער "נעקסט". בלייבט ער זיצען א פארלאר־נער, א הילפלאזער. און ווידער קלאפט דער האמער, און עס רעדען חיים גרינ־בערג, בערל לאקער, א. העמלין, ב. שאר־פראַ, דיין, דר. יורים, ל. סיגאל. אי־אי, זענען דאס געווען ווערטער, הויכע און שעהנע און שווערע. נאר אסור אויב איך קאן זיי איבערגעבען. ווי קומט "עמך" צו דעם? אבער עס איז געווען פיין, אמת פיין, א מחיה צו שלאפען.

נאך די רעדעס און געזאנג האט דער פרעזידענט דריי מאל א קלאפ געטאן מיט'ן האמער. דאס האט געהייסען, אז די קאנווענשאן הויבט אן צו ווערען "ביזי". דער פרעזידענט באשטימט א קרעדענשעל־קאמיטעט. אז זאגט, אז ער וועט דערווייל אויך א קאמיטעט איבער קאמיטעס.

ערשט, א לינקער שפרינגט אויף מיט א געשריי: טשערמאן, ברודער פרעזי־דענט, וואס איז דאס פאר אן אוזורפא־ציע? איך בין פאר דעמאקראטיזאציע. מיר וויסען בעסער וועמען צו דערווייל־לען. קיין מוסאלינים דארפען מיר ניט. ני־דער מיט זעלבסטהערשאפט. אייניגע כאפען איהם אונטער און הויבען אן זיי־גען דעם "אינטערנאציאנאל". זיי זעצען זיך נאכדעם אויעק צופרידענע — דער־פילט זייער פליכט. דער פרעזידענט מאכט דערווייל באקאנט די נעמען פון דער קאמיטעט און שליסט אויף גיך די זיצונג.

אייניגע דעלעגאטען ווילען פראטעס־טירען, אבער עס ווערט פינסטער אין זאל. קאנטיג, אז עס איז געמאכט געוואָרען א קאנספיראציע פון דער גענ. עקזעקוטיווע געגען די דעלעגאטען. מעהר פון אלעמען קאכט זיך ניו־יארק און שרייט, אז דאס איז א שפיצעל געגען ניו־יארקער שטאדט־קאמיטעט.

צווייטע זיצונג

חבר זווירין, וויס־פרעזידענט, ווערט עפעס מיט אמאל טשערמאן און האלט זיך פעסט אין זיין שטול. ער איז גוט צו די דעלעגאטען, שמייכעלט, שרייט, ווערט הייזערינ, אבער שמייכעלט אלץ, קלאפט מיט'ן האמער. אין זאל איז ליהודים. מען טומעלט, מען פילדערט, און חבר זווירין קלאפט. אן אמת'ער פיק־ניק — אט פונקט ווי ביי אונז אין ברענטש.

מען וויילט קאמיטעט — א רעזאלו־ציאנס־קאמיטעט, אן ארגאניזאציאנס קאמ־מיטע, א פינאנץ קאמיטעט, א פרעס קאמ־מיטע, א פארוואלטונגס קאמיטעט, א דער־לעגאטען קאמיטעט, א פרווען קלוב קאמי־טע, א שטאדט קאמיטעטען קאמיטעט, א בר. 14 קאמיטעט, אן ארויספאר קאמיטעט. דא גאנצע זיצונג איז פארנומען מיט די קאמיטעטס־וואלען. דעלעגאטען פילען זיך ווי פיש אין וואסער: אט דאס הייסט א קאנווענשאן! אזוי פיעל מאל ווערען דערמאט די נעמען פון די דעלעגאטען. זאל טאקע די וועלט וויסען, אז לא אלמן ישראל, אז עס זענען נאך דא געגוג קאמ־מיטעס צו קאמיטעווען אין פארבאנד, און אז די קאמיטעס וועלען קענען האבען זיי־ערע איינענע בעאמטע. חבר זווירין איז ביזיי, דער שוויס רינט איהם פון פנים. ער איז שטארק אריינגעטאן אין דער אר־בייט, פארקאכט אין די וואלען. דער פנים זיינער פלאמט, די אויגען ברענען

סעקרעטאר סיגאל ווערט נערוועז, וואָרפט פון צייט צו צייט א בליק אויף דעם פארזיצער, אבער יענער דערכאפט ניט זיין בליק. די צייט לויפט. מען מאכט א פארשלאג צו שליסען די דעבא־טען און שטימען איבער די קאמיטעס. דער פארשלאג רופט אויס אן זיי־גען דעם "אינטערנאציאנאל". זיי זעצען זיך נאכדעם אויעק צופרידענע — דער־פילט זייער פליכט. דער פרעזידענט מאכט דערווייל באקאנט די נעמען פון דער קאמיטעט און שליסט אויף גיך די זיצונג.

אייניגע דעלעגאטען ווילען פראטעס־טירען, אבער עס ווערט פינסטער אין זאל. קאנטיג, אז עס איז געמאכט געוואָרען א קאנספיראציע פון דער גענ. עקזעקוטיווע געגען די דעלעגאטען. מעהר פון אלעמען קאכט זיך ניו־יארק און שרייט, אז דאס איז א שפיצעל געגען ניו־יארקער שטאדט־קאמיטעט.

דריטע זיצונג

א דעלעגאט איז פארזיצער. ער שטעלט פאר מיט פאטאס דעם געגעראל סעקרעטאר, לואי סיגאל. סיגאל לייענט דעם באריכט. יעדער דעלעגאט האלט דעם באריכט אין האנט. אלע פאר מינוט הערט זיך א דונער. דאס מישען איבער די דעלעגאטען א נייעס בלעטער. די דע־לעגאציע פון שטאדט־קאמיטעטען "וואשט"־יעדען וואָרט. אן איראנישער שמייכעלע איז צושפרייט אויף די צעזיכ־טער פון שטאדט־קאמיטעט דעלעגאטען, פארטרעטער פון פרויען־קלובען, שולען קאמיטעט, בר. 14, בר. 53. אלע אנדע־רע דעלעגאטען קוקען אויף די וואס שמייכלען און מאכען נאטיצען אין זייערע קאנווענשאן־ביכלאך. וואו נאר א שמייכעל, גלייך אריינגעשדיבען אין בי־כעלע. דער סעקרעטאר טרינקט וואסער און לייענט. אמאל גיט ער־א וואָרף זיין בליק אין דער אדער יענער ריכטונג, און ווען ער באמערקט א שמייכעל, הויבט ער אויף זיין שטימע און דונערט אויס: "טשערמאן, האלט אן־דונגס, מען זאל ניט שמייכלען ווען איך לייען!" דער טשער־מאן פארלירט זיך און הויבט אן וויינען.

אין זאל בעטבט אויס א געלעכטער, אבער סיגאל לאכט ניט.

זיין באריכט ווייסט איהר דאך, חברים. צו וואס איך מאטערען? קוקט דורך די פריערדיגע באריכטען און איהר וועט האבען פאר זיך דעם פולען באריכט.

ווען עס ענדיגט, נאך א שטונדע לעזען, אפאדירט די נעסט אין זאל. די דעלעגאטען זענען שוין ניטא אין זאל. ווען דער טשערמאן רופט אויס דאס וואָרט "קריטיק", קומען זיי אבער אריין.

די קריטיק איז געווען פיין. יעדערער האט גערעדט וואס ער האט געוואלט. פיעלע האבען איבערגעגעבען וועגען זיי־ערע קינדער־יאהרען, וועגען זייערע גע־שעפטען, וועגען דעם ווי אזוי זיי האבען ניט געקאנט שלאפען נעכטען אוועגען (ס'איז מאנטרעאל, "ז נאז"). אין אלץ איז באשולדיגט געוואָרען די גענ. עקז. די שלעכטע צייטען. אבייטסלאזיגקייט, קראך אויף וואל סטריט, באנקראטען, רעיל עסטייט זארג, קאמף אין אינדיען, רדיפות אין רוסלאנד — אין אלץ האט מען דערקענט די האנט פון אונזער גענע־ראל עקזעקוטיווע, נעבאך!

חברים! ווען איך האב געהערט די קריטיק האב איך ערשט פארשטאנען, אז עס איז ענדליך געקומען די צייט פטור צו וואָרען פון דער "נאטשאלסטווא"; אז די גענעראל עקזעקוטיווע איז אן אומגליק פאר אונז, און אז דאס בעסטע איז — אפשאפען די גענעראל עקזעקוטיווע האט געשווינען ווען אין וואל סטריט האט געקראכט. שווייגען איז א צייכען פון צושטימונג, און דאס הייסט, אז די גענעראל עקזעקוטיווע און ניט קיין אנדערער איז שולדיג אין קראך!" חברים, איהר האט נעמענט הערען דעם אפלאז פון די דעלעגאטען; די וועגען האב־בען אזש געציטערט.

די "נאטשאלסטווא" איז געזעסען דערשלאגען.

בורשטיין, פון ניו־יארקער שטאדט־קאמיטעט, האט אין הארצען רחמנות גע־האט אויף די חברים פון דער גענעראל עקזעקוטיווע. אבער אונטער דעם דרוק פון אייניגע ניו־יארקער חברים האט ער אויסגעשריען: "זיי וויינען! איצט ווייי־נען זיי! וואו זענען זיי געווען ערב דעם קראך, ערב די אומרוהען, ערב די צרות? און זיי ווילען עס זיין די פירער פון אונ־זער פארבאנד? וואלטען אין פוילען סאַ־ציאליסטישע פירער אזוי געהאנדעלט?"

אה, עס איז געווען א ביטערער טאג פון קריטיק געגען דער גענ. עקז. מען האט גאנרינס געוואלט אויסהערען דעם ענטפער.

נאך דער קריטיק האט מען אנגענו־מען א פארשלאג... גוטצוהייסען דעם באריכט פון דער גענעראל עקזעקוטיווע...

דער משפט

א בחור'ל האט זיך באנאריישט, און האט, אוי, א מיידעל פארפירט... דאס מיידעל, זי האט ניט געשווינען און האט איהם פארלאגט אין געריכט...

ס'געריכט האט געפונען איהם שולדיג, און שרעקליך געווען איז זיין שטראף — פאר'משפט איהם נאר אהן רחמנות צו ליידען אין ליידען אהן א סוף...

און ס'האט ניט געהאלפען קיין תענות קיין וויינען, קיין בעטען, קיין געלט... ווער עס זאגט צו שנעל דער ערד פילט געלאסען.

א גליק פון א משוגענעם צו טרעפען א צווייטער משוגענעם.

דער שליסעל קאסט ווייניג און ער איז ווערט א סך.

אומגליקליך איז נישט דער, וואס האט ניט קיין פריינט, נאר דער וואס האט נישט קיין שונאים.

א הספד

כלל־טוער, עסקנים, רעדעל־פירער און פארטיי־לייט דאר־פען דאס לייענען מיט כונה.

פון סאקראטעס.

אמאל האט א רעדנער א הספד גע־מאכט. — אט נעהמט, זאגט דער רעדנער, רבותי אין אכט, דער מת וועלכער ליגט דא פאר אייערע אויגען, מיט א רעק, א צורת מטבע, פון זיין מויל נישט ארויס, חלילה, קיין קללה, נישט געפרעהט זיך אויף זיין חבר'ס כבוד, נישט געטראגען קיין שנאה, קיינע פארדראסען, נישט פארכאפט ביי א חבר קיין גראשען. ראטשילד'ס פאדמענ איהם געקויפט אויף געפיהרט זיך עהרליך, נישט געקויפט אויף קיין פרויען, קיין משקה, קיין וויין נישט געטרונקען. צוליעב כבוד האט ער זיך נעהיט זיך צו קרינען, האט מען איהם נעזוידעלט, האט ער נשוויגען, צו 20 יאהר נעבאך געשטארבען, גוט און פרום, און קיין נאמען נישט ערווארבען, פאר פרעמ־דע נעארבייט, געבויגען דעם רוקען, ביי־טער נעארבייט, נישט געיאגט זיך כאך גליקען, נישט גענאסען פון דער זינדיי־גער וועלט. געליטען יסורים, הונגער און קעלט. קיין קמצן געזעהען, קיין גראַ־שען געקליבען. איך שווער אייך ביי אלץ, וואס מיר איז הייליג נאר, אז איך האב נישט פארגרעסערט די שבחים אויף א האר. א! טוט נאר א בליק אויף זיין ליכטיגען פנים, דערזעהט איהר באלד די מעלות מיט אלע סמנים.

ווען אפגערעקט האט מען דעם מת אויף דער ערד, דערזעהן האט דער עולם א גע"פגר'ט פערד.